

บทที่ 1 ลาจากเพื่อพบใหม่

ร่างบอบบางในชุดนอนสีหวานคลุมทับด้วยเสื้อคลุมมิดชิดเดินทอดน่องเพียงลำพัง ดึกสงัดแล้วแต่เธอก็ยังไม่่วงลึกลับ แพร่ไหมสีทองจรดเอวบางสะท้อนแสงจันทร์วันเพ็ญ ขาเรียวยาวพาเจ้าของร่างไปอย่างไร้จุดหมาย รู้ตัวอีกทีเธอก็มาหยุดอยู่ข้างหอคอยตะวันออกเฉียงเหนือเสียแล้ว

เจ้าหญิงเมนิเอล่า เรโซเนสซ์ คาเวนดิส หรืออีกชื่อคือเมล่า แดแฟนคาร์ส เด็กสาวผู้สมันสมองเป็นเลิศที่ใช้ชีวิตอย่างธรรมดาสามัญและตอนนี้ก็ได้ผันตัวเองกลับมาเป็นสายเลือดซัดตียนารีแห่งราชวงศ์เทพตั้งชาติกำเนิด เธอกลับสู่ซาเมเลียได้สามวันแล้ว หลังจากเข้าพิธีปลดผนึกวันต่อมาก็เป็นวันแห่งการเริ่มต้น สุริยุปราคาทึบดวงอาทิตย์ในบ่ายวันนั้นตามที่เธอคำนวณไว้

ประเทศพันธมิตรจึงเริ่มเคลื่อนไหว คณะที่รวมชาวเลือดสีน้ำเงินจากหลากหลายราชวงศ์ก็เป็นอันต้องลาจากกลับถิ่นฐานของตัวเอง นีออนมีราชของครักษ์มารับกลับฟอสซิล มีเน็กต้องอยู่ช่วยงานกษัตริย์คานีเอล ส่วนเดริกและวัสส์นั้นความมักลับลำพัง เมล่าจึงเดินทางกลับซาเมเลียพร้อมคาเอล

8 Razana ตึกกู้อาณาจักรแห่งเทพ ภาค 3

"ทำไมยังไม่นอนละเมลา" เจ้าของชื่อสะดุ้งเฮือก หันมองเจ้าของเสียง
ถามที่คุ้นเคยกันดี เมื่อเห็นว่าเข้าใจถูกคนก็หันกลับไปนั่งมองมือทั้งสองข้าง
ที่วางอยู่บนโต๊ะหินอ่อนอย่างเลื่อนลอย ตอบคำถามเบาๆ

"นอนไม่หลับนะ" พรายหนุ่มเจ้าถิ่นเลิกคิ้วสูง เดินอ้อมมานั่งตรงข้าม
กับเพื่อนสาว มองใบหน้าสวยที่มีแววครุ่นคิด

"เป็นอะไร มีเรื่องไม่สบายใจหรือไง แล้วนี่พวกออลคิดริ้วขอมปล่อยเธอ
ออกมาคนเดียวได้ยังไงเนี่ย" คาเอลถามด้วยความเป็นห่วงพางมองไปรอบๆ
ที่มีแสงสว่างจากคบเพลิงและแสงจันทร์นวล นึกแปลกใจที่ไม่เห็นเงาของ
เหล่าผู้พิทักษ์ที่มักจะตามติดข้างกายนายสาวไม่ห่างราวกับเงาตามตัว

"ฉันอยากคิดอะไรเจียบๆ คนเดียวนะ เลยไม่ให้ตามมา" ตอบด้วย
น้ำเสียงโทนเดมิ ไม่ละสายตาจากมือตัวเอง การกระทำนั้นในสายตาของ
คาเอลเหมือนกำลังหลบเลี่ยงไม่ให้ใครเห็นความรู้สึกที่ถ่ายทอดทางแววตา

"อยากจะเล่าให้ฉันฟังไหม ถึงฉันจะไม่ใช่ที่ปรึกษาที่ดีนัก แต่ฉันก็ยินดี
รับฟังนะ" พรายหนุ่มเอ่ยเบาๆ นึกเป็นห่วงเพื่อนสาวที่มีท่าทางแปลกไปตั้งแต่
กลับมาถึงซาเมเลีย

"ฉัน...ไม่รู้สิ..." เสียงหวานมีแววลังเลระคนสับสน ก่อนจะถอนหายใจ
"แต่กำลังกังวลกับอนาคตล่ะมั้ง...คิดเรื่องของฉัน...กับเดริกนะ" ท้ายประโยค
นั้นนัยน์ตาสีทองที่เคยทรงอำนาจกลับหม่นแสงลง คาเอลฟังแล้วก็เข้าใจทันที

นัยน์ตาสีทองทอดมองร่างสูงของคนรักที่ยืนหันหลังให้ เขากำลังวุ่นวาย
กับการเตรียมม้าออกเดินทางกลับเตียฟาเซ่และยังต้องแวะระหว่างทางอีก
หลายที่ ตั้งแต่สัญญาณการเริ่มต้นเกิดขึ้น คนที่เจียบขริมอยู่แล้วก็ยิ่งเจียบ
ลงไปอีก ไม่ใช่เธอเท่านั้นที่สังเกตเห็นความผิดปกตินี้ของเขา เพื่อนคนอื่นๆ
ก็แสดงความเป็นห่วงเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะวัลส์ที่ขมวดคิ้วหน้ายุ่ง คอย
มองเจ้าชายของเขาอยู่ตลอดเวลา พฤติกรรมนั้นทำให้ความอดทนของเมลา
หมดลง

'มานี่เลย' เธอว่าพางออกแรงดึงคนทำตัวเป็นหุ่นยนต์ในซาราน่าให้

เดินตาม เสียงไปยังที่ลับตาคน (แต่ไม่ลับสำหรับคนที่ลึ้นผลอยู่)

'นายเป็นอะไร' คนถูกถามมองใบหน้าที่แสดงถึงความจริงจังที่หากว่าเขาไม่ให้คำตอบที่น่าพอใจล่ะก็ ไม่แคล้วมีเรื่องแน่ เมล่าจ้องหน้าคนที่ยังเงิบอย่างเอาเรื่อง แต่ชิตความอดกลั้นนั้นไม่ต้องบอกเลยว่าใครจะมีมากกว่ากัน

'เดริก!' เสียงหวานแหวสูงจนคนที่ว่านั่งแล้วยังอดสะตุ้งเล็กๆ ไม่ได้ 'นายเป็นอะไรกันแน่ หรือว่าเป็นเรื่องที่บอกฉันไม่ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันจะได้เลิกเข้าชื่อให้นายลำบากใจ' ท้ายประโยคนั้นไม่อาจห้ามไม่ให้มันลั่นเช่นเดียวกับดวงตาที่ฉายแววตัดพ้อโดยไม่รู้ตัว เดริกขบกรามแน่นก่อนจะตัวตมื่อรัดเอวบางตึงเข้ามาใกล้ ก็มลงสบตาคนในอ้อมแขน

'ไม่ใช่บอกไม่ได้ แต่เธอเคยคิดถึงอนาคตของเราหรือเปล่า' เมล่าอึ้งไปกับประโยคนั้น ทำไมเธอจะไม่คิดเล่า คิดมากกว่าที่เขาคาดด้วยซ้ำ และที่สำคัญคิดมานานแล้วด้วย

'คิดสิ คิดมานานแล้ว' เทพสาวตอบเบาๆ ก็มหน้าลงต่ำ ปิดเปลือกตาเพื่อซ่อนแววกังวลไม่ให้ใครเห็น

'แต่ฉันจะรอ ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน หรือว่าเราจะอยู่ในฐานะอะไรก็ตาม...ฉันจะรอจนถึงวันนั้น' เสียงทุ้มทุ้มกระซิบบอกแผ่วเบาแต่ฟังลึกลงไปในใจคนฟัง ใบหน้างามซุกซบกับอกกว้างอบอุ่นที่เธอแน่ใจว่ามันเป็นของเธอคนเดียวเท่านั้น

'ฉันมั่นใจว่าต้องมีวันนั้นแน่' เสียงหวานบอกในระดับเดียวกัน แต่อีกเสียงในใจก็กรีดร้องค้านพร้อมกัน 'ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องคิดอะไรแล้วใช้ไหม เลิกทำหน้าที่เป็นมนุษย์น้ำแข็งสักที คนอื่นเป็นห่วงนายมากนะ' เมล่าผละออกเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นมอง พยายามปั้นเสียงให้มีชีวิตชีวา แต่รอยยิ้มที่กระตุกมุมปากของเขานั้นทำให้เธอชกไม่ไว้ใจ

'รวมถึงเธอด้วยหรือเปล่า' เดริกแกล้งถามทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว เทพสาวยกมือขึ้นทาบลงบนอกกว้างที่เธอใช้ซบหน้าเมื่อครู่เต็มแรง

'ไม่ต้องมาแกล้งเลย' ปลายเสียงนั้นบอกว่าเริ่มจะงอนแล้วนะ ทำให้

10 Razana ตึกภู่อานจักรแห่งเทพ ภาค 3

คนแก่งหัวเราะในลำคอเบาๆ ไบหน้าามองง้ำ เช่นเขี้ยวในใจ หมั่นไส้กับ
หยันตาสีน้ำเงินแพรวพราวนั้นเต็มทน ก่อนที่รอยยิ้มอ่อนหวานจะเปิดออก
ซบหน้าลงที่เดิม ตีใจที่เขากลับมาเป็นเหมือนเดิม

"ก็คุยกันเข้าใจแล้วนี่ ยังมีอะไรให้ต้องคิดงั้นเธอ" พรายหนุ่มถาม
อย่างสงสัย ดุจnungกับท่าทางของเพื่อน เมล่่าถอนหายใจหนักหน่วงกับคำถาม
ที่ถูกลงมา

"ถึงจะพูดว่าจะมีวันนั้นแน่ๆ แต่ฉันก็ยังกลัวคาเอล กลัวเหตุการณ์ใน
วันข้างหน้า อนาคตเป็นสิ่งที่เราไม่สามารถคาดเดาได้ ไม่มีอะไรที่แน่นอน
เลยคาเอล" คนพั่งนึ่งไปอึดใจก่อนจะทำท่าเหมือนอยากจะพุ่งชนต้นไม้ตาย
ให้รู้แล้วรู้รอด ถามประโยคที่ทำให้ร่างบางอึ้งค้างไปเกือบนาที

"แล้วเธอไม่มั่นใจในความรู้สึกของเดริกหรือไง กลัวว่าหมอนั้นจะไม่
มั่นคงและรอเธออย่างที่คุณพูดไว้เธอ" หลังจากตั้งสติได้แล้วเธอก็ส่ายหน้า
ทำไมเธอจะไม่เชื่อในคำสัญญาของเขาละ แต่ก็อดที่จะหวาดกลัวสิ่งที่ยังมา
ไม่ถึงอย่างอนาคตไม่ได้ เหมือนมนุษย์ที่หวั่นเกรงต่อความมืดมิด ยิ่งมอง
ไม่เห็นหรือสัมผัสไม่ได้ก็ยิ่งจินตนาการไปไกลต่างๆ นานา ทั้งที่ความเป็นจริง
แล้วในความมืดอาจจะมีเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น

"นายก็รู้ว่าฉันเชื่อใจเดริกมากแค่ไหน หากฉันจะลังเลคงต้องรอให้
พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก แต่ถ้าตราบที่แสงตะวันยังคงสาตามาจากทาง
ตะวันออก ความเชื่อมั่นของฉันก็ไม่มีทางสิ้นคลอน" เทพสาวกล่าวเสียง
หนักแน่น ก่อนจะทอดถอนหายใจราวกับปลงตก

"ฉันคงคิดมากไปเอง อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ไม่มีใครสามารถ
กำหนดหรือหยุดยั้งมันได้เลย แม้แต่เทพอย่างเราๆ ยังต้องอยู่ภายใต้สิ่งที่
เรียกว่าโชคชะตา ไม่อาจฝืนหรือต่อต้านขัดขืนได้...คงต้องปล่อยให้มันเป็น
ไปเท่านั้น" น้ำเสียงหวานดังแผ่วเบา แต่ดวงเนตรสีทองเปล่งประกายตั้งมั่น
ไม่หวั่นเกรง เธอพร้อมรับบททดสอบต่อไปที่โชคชะตาจะส่งมาให้แล้ว
พรายหนุ่มเห็นดังนั้นก็ขยับยิ้ม คลายกังวลไปเปละาะหนึ่งกับความไม่สบายใจ

ของเพื่อนสาว

"ถ้าอย่างนั้นก็กลับไปนอนเถอะ ปานนี้พวกที่รออยู่คงกระวนกระวาย เป็นหนูติดจั่นแล้วละ พรุ่งนี้ยังต้องเข้าประชุมสภาซีโอเนลอีก แต่ละเรื่องเครียดๆ วุ่นวายทั้งนั้น" คนฟังลุกขึ้นยืนซ้าๆ ทำตามความหวังดีของเพื่อนอย่างไม่รีรอ เพราะเริ่มรู้สึกว่่าเบ่ลือกตาหน่วงลงมาเมื่อความไม่สบายใจคลายลง

"ราตรีสวัสดิ์คาเอล"

"ราตรีสวัสดิ์เมล่า" คาเอลมองตามหลังร่างที่หายลับ ย้อนคิดเสียบๆ ถึงสิ่งที่เพื่อนสาวพูด ไม่บ่อยนักหรอกที่คนอย่างเขาจะมานั่งคิดอะไรแบบนี้ แต่สถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่นั้นชวนให้ลึบสน เกิดปมขึ้นภายในจิตใจ ยิ่งกับผู้มีภาวะยิ่งใหญ่อยู่บนป่อย่างคนที่เพิ่งจากไปด้วยแล้ว เขาคิดไม่ออกเลย ว่าในหัวจะต้องขบคิดอะไรอีก วิถีของแต่ละคนช่างแตกต่างกันจริงๆ ราวกับเส้นทางที่ต้องเดินนั้นถูกแยกออกจากผู้คน เผชิญหน้ากับปัญหาที่จะมีเพียงตัวเองเท่านั้นที่แก้ได้

อีกฟากของโพ้นมหาสมุทร ห้องบรรทมของเจ้าชายรัชทายาทแห่งเดียฟาเซียงสว่างไสว และเป็นเช่นนี้ติดกันเป็นคืนที่สองแล้วตั้งแต่เขากลับมากองเอกสารมากมายตั้งเรียงอย่างเป็นระเบียบบนโต๊ะทำงานไม่มะฮอกกาหนีสีเข้มตัวใหญ่ จนพื้นที่ที่ว่่ามากแล้วยังแลดูเล็กจนวนงไม่พอ ความสูงของกองเอกสารนั้นแทบจะท่วมเลยความสูงของเจ้าของโต๊ะแล้ว

เดริกต้องสะสางงานทั้งงานของสภาสูงและเรื่องการศึกที่เขาต้องรับผิดชอบเป็นแกนหลักร่วมกับแม่ทัพซาเดล ผู้คุมกำลังทหารสองในสี่ของกองทัพอ (หนึ่งส่วนขึ้นตรงต่อกษัตริย์ และอีกหนึ่งส่วนขึ้นตรงต่อรัชทายาท)

ภาพใบหน้ารูปสลักนึ่งสนิทก้มลงอ่านรายละเอียดของเอกสารตรงหน้า มือหนาถือปากกาขนนกสีขาวไม่ละจากการเขียน เป็นภาพที่ผู้เข้ามาใหม่เห็นเจนตาตลอดสองวันที่ผ่านมา คิวหนดกตำขมวดปมอย่างไม่ชอบใจนัก ในมือหนาหยาบกร้านถือถาดน้ำชาและของว่างวางบนโต๊ะกลมที่ล้อมด้วยโซฟาแสงจันทร์สีนวลสาดกระทบจากบานกระจกลใสุระเบียงที่เปิดไว้รับลม

12 Razana ตึกภู่อานจักรสแห่งเทพ ภาค 3

"เจ้าชายพักเหนื่อยเถอะ นี่ก็ตึกมากแล้วนะพะยะคะ" ชายหนุ่มในชุดราชาของครักษ์หน่วยหนึ่งที่มีหน้าที่อารักขาของคัมภีร์และเจ้าชายรัชทายาทเอ่ยคล้ายระอา แต่ก็แฝงด้วยความห่วงใยอย่างพี่ชายให้น้องชาย เทริกเงยหน้าขึ้นมองหน้าคนพูดครู่หนึ่งก่อนจะยอมวางปากกาลง ผลจากโต๊ะทำงานมาทั้งกายลงนั่งบนโซฟาตัวยาวสีขาวเรียบๆ แต่หรรษา ยกน้ำชาในถ้วยที่อีกฝ่ายยกมาให้ขึ้นจิบ

"งานข้ายังไม่เสร็จอาเธอร์ เห็นที่คีนี่คงต้องอยู่ถึงเช้า" เจ้าชายหนุ่มบอกเสียงเรียบ มุมปากของอีกฝ่ายคล้ายจะกระตุก

"ร่างกายจะแยเอาหนะพะยะคะ ตั้งแต่กลับมายังไม่ได้ทรงพักเลย วัลส์ก็อีกคน วิ่งไปนั่นมานี่ให้วุ่นไปหมด อย่างนี้ใช้ได้ทีไหนพะยะคะ เกิดประชวรขึ้นมาจะทำยังไง" นักฆ่าผู้ผันตัวเองมาเป็นองครักษ์กล่าวเสียงขรม นัยน์ตาสีรัตติกาลวาววับบอกอารมณ์ เทริกเหลือบมองคนที่เขานับถือเหมือนพี่ชายแวบหนึ่ง ลอบปล่อยลมหายใจโดยไม่ให้คู่สนทนาารู้ตัว

"เพราะมันเป็นเรื่องเร่งด่วนถึงผิดผ่อนไม่ได้ ต้องรีบจัดการ" ไม่บ่อยนักที่เขาจะโต้ตอบกับใครหลายๆ ประโยคแบบนี้ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น พลันความรู้สึกคิดถึงก็พุ่งขึ้นจุกอกอย่างไม่ทันตั้งตัว ใบหน้าสวยของใครบางคนฉายชัด เส้นผมสีทองนุ่มลุ่มดวงหน้าหวาน เนตรสีเดียวกันทอประกายละมุน รอยยิ้มที่ส่งมาให้ยังติดตรึง

ใบหน้ารูปสลักหันออกไปสู่ระเบียง สายลมเบาบางหอบเอาความเย็นจากหมั่นตูดูเข้าปะทะ เส้นผมสีเงินซอยระต้นคอพลิวไหว นัยน์ตาสีเพลิงทอดมองไร้จุดหมายผ่านม่านสีดำของฟากฟ้า ผ่านดวงดาวเปล่งประกายอวดแสง ผ่านแสงจันทร์ทราเหลือืองนวล ปรารถนาให้ได้เห็นคนที่ใจคิดถึง จากกันเพียงสามวันใจเขาก็พะวงคิดถึงอยู่ตลอดเวลา

อาการที่แปลกไปของนายเหนือหัวเรียกความแปลกใจให้กับคนที่มองอยู่เป็นอย่างมาก เขาไม่เคยเห็นอาการแบบนี้มาก่อน ตั้งแต่เล็กจนโตก็ไม่เคยเห็น จะมีที่คล้ายคลึงคือยามที่บุคคลตรงหน้าอยู่หน้าป้ายสลักหน้าพระศพขององค์ราชินี แต่ก็ต่างจากครั้งนี้ตรงที่ดวงเนตรสีน้ำเงินอันเย็นชาจะหวน

รำลึกถึงอดีต ไม่ใช่เหม่อลอยฉายแววห้วงหาเช่นนี้ ประโยคบอกเล่าจากปาก
น้องชายอีกคนผ่านเข้ามาในหัวอีกครั้ง

'พี่อาเธอร์ ดูเดริกหน่อยนะ ถ้าอยู่ว่างๆ ก็อย่าให้เหม่อคิดถึงสาวลละ
ท่าทางจะอาการหนักไม่ใช่เล่น' เขาทำหน้าที่ราวกับไม้เชื้อ เป็นไปได้หรือที่
เจ้าชายน้ำแข็งจะคิดถึงสาวตามที่ราชวงศ์รักษ์รุ่นน้องบอก

'คิดถึงสาวเนียนะ เข้าใจผิดรีเปล่า' เขาถามราวกับส่มองแล่นช้าลง
กว่าครึ่ง

'จริงสิ เมล่านะ เมล่า แดแฟนคาร์ส หรือที่พี่อาจจะได้ยินจากองค์
แดราเฟในชื่อเจ้าหญิงเมนิเอล่านั่นแหละ' อีกฝ่ายยืนยันเสียงหนักแน่น
นัยน์ตาสีนิลของเขาเบิกขึ้น ออกจะงุนงงนิดๆ

'เจ้าหญิงเทพองค์นั้นนะเธอ'

'ถูกต้องแล้วครับผม ถ้าพี่ได้รู้จักเมล่าจะไม่สงสัยเลยละ...ยังงี้ก็ดูด้วย
แล้วกันนะ เตี่ยจะกลายเป็นต้นไม้เหี่ยวขาดน้ำ' หนุ่มรุ่นน้องทิ้งท้ายก่อน
จากไปทำภารกิจที่ได้รับมา

อาเธอร์ดึงตัวเองออกจากการทวนความจำ มองนายเหนือหัวที่ยังคง
เหม่อไปนอกระเบียง น้ำซาในถ้วยที่ถือค้างเย็นชืดจากความหนาวของอากาศ
ปลอยลมหายใจออกมาหนักหน่วง ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรให้เจ้าชายของ
เขาหายจากความคิดถึงของคนมีความรักที่ต้องเผชิญมาจากคนรักมาไกล
เขารักก็ไม่มีประสบการณ์แบบนี้เสียด้วย เพราะอยู่มาจนช่วงกลางของอายุเลข
สามแล้วก็ยังไม่เคยมีความรักสักที (ซึ่งคงเป็นเพราะตัวเองนั้นล่ะที่ไม่ยอม
มองหาใครจริงจัง)

"มีอะไรอยากจะรับสั่งเล่าให้กระหม่อมฟังไหมพะยะคะ ถึงกระหม่อม
จะไม่ไซคนให้คำปรึกษาที่ตีนัก แต่ก็ถือว่าเป็นคนฟังที่สามารถรับฟังได้ทุก
เรื่องนะพะยะคะ" ชายหนุ่มทอดเสียงอ่อนโยน ราวกับประโยคนั้นไปกระซอก
คนเหม่อให้กลับมาสู่โลกปัจจุบันอีกครั้ง เดริกหันมาสบตากับคนพูด ระบาย
ลมหายใจออกมาแผ่วเบา ซึ่งหากมันบั่นทอนอายุของเขาได้คงจะลดลงหลาย
ปีแล้วในวันสองวันที่ผ่านมา

14 Razana ตึกภู่อานาจักรสแห่งเทพ ภาค 3

"ถ้าคิดถึงก็เขียนจดหมายหาสิพะยะคะ ไม่ถึงนาที่เธอคนนั้นคงได้รับ" ชายหนุ่มเสนอขึ้นลอยๆ ขณะรินน้ำชาด้วยใหม่เปลี่ยนให้ และเลื่อนของว่างรสพิเศษ (แบบหวานน้อย) ที่วางเรียงบนจานอย่างสวยงามให้ เจ้าชายหนุ่มนั่งงับกับข้อเสนอ นั้น สองจิตสองใจระหว่างจะทำตามหรือปล่อยให้

"อาจจะยุ่งอยู่" เขาเอ่ยออกมาในที่สุดหลังจากใช้เวลาตัดสินใจอยู่พักหนึ่ง ไตร่ตรองว่าเธออาจกำลังทำงาน ถ้าเขียนไปคงจะกวนเปล่าๆ ทว่าคนฟังกลับขมวดคิ้วสงสัย

"เวลานี้นะหรือพะยะคะ กระทบมว่าน่าจะนอนแล้วมากกว่า" ว่าพลางเหลือบตามองดวงจันทร์สีนวลที่ลอยผ่านจุดสูงสุดไปพอสมควร เลยเที่ยงคืนมาได้พักใหญ่แล้วเนี่ยนะ เดริกฟังแล้วก็ขยับยิ้มบางๆ รู้จักนิสัยคนรักดี

"ไม่หรอก คงกำลังวางแผนอะไรอยู่มากกว่า" เขาบอกเบาๆ อีกใจก็นึกห่วงสุขภาพของคนที่บ้านงานไม่แพ้เขา อาเธอร์ทำหน้าที่ดาพิลิกกับประโยคนั้น เจ้าวัลล์กลับมาคงต้องซักใช้ถึงเธอคนนั้นของนายเหนือหัวกันหน่อย อยากรู้จักนิสัยใจคอของคนที่จะมาเป็นที่ราชินีแห่งเตียฟาเชื่อว่าเป็นอย่างไรรคนแบบไหนกันที่ทำให้เจ้าชายปีศาจกลายเป็นเจ้าชายผู้อ่อนโยนไปได้

"อีกไม่นานก็จะได้พบกันแล้วไม่ใช่หรือพะยะคะ อีกไม่เท่าไรเราก็จะเคลื่อนพล คงไม่นานจะเกินอาทิตย์หน้า" ราของครักษ์หนุ่มออกความเห็นเดริกยกถ้วยชาขึ้นจิบก่อนจะวางลงแล้วลุกกลับไปยังโต๊ะทำงาน มือหนาหยิบปากกาขนนกขึ้นมาขีดเขียนอีกครั้ง ราวกับต้องการให้งานที่ทำอยู่ชวยลดความคิดถึงที่มีต่อคนไกลลง ถึงจะไม่มากมายนักแต่ก็ดีกว่าปล่อยให้มันเข้ามารอบครองหวังคำนึงของเขาจนหมด

ในขณะที่อีกคนในห้องได้แต่จมนใจ ไม่รู้จะทำอย่างไรดี คงต้องปล่อยให้เจ้าตัวจัดการความรู้สึกของตัวเอง เก็บถ้วยชาและจานขนมที่ไม่ได้พร้อมลงถอยออกไป เจ้าของห้องที่กลับมาอยู่เพียงลำพังหยุดมือ สูดลมหายใจลึกปิดเปลือกตาลง กระซิบถ้อยคำที่หวังให้สายลมนำไปบอกคนที่อยู่อีกฟากของมหาสมุทรให้ได้รับรู้

ฉันคิดถึงเธอ...เมล่า

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

บทที่ 2 เคลื่อนไหว

"เข้ามาใกล้ๆ ลิเมล่า ลุงว่าหลานเปลี่ยนไปมากนะเนี่ย" กษัตริย์ผู้ปกครองอาณาจักรแห่งผู้ใช้เวททักทายที่ถึงจากรถม้าพระที่นั่ง พระองค์เป็นเตียฟาเซองค์แรกที่เสด็จมาถึงซาเมเลียก่อนที่กองทัพของเตียฟาเซจะมาถึง ในอีกสามวันข้างหน้าพร้อมกับทัพของฟอสซิลและเมอร์เทล ส่วนนิโมซอร์ยนั้นจะเข้ามาสมทบทันทีที่ทัพเคลื่อนพล

"ไม่หรือคะท่านลุง" เทพสาวขยับเข้าใกล้พระวรกายสูงใหญ่ของสหายบิดาหลังจากกวาดตามองหาใครบางคนแต่ไม่พบ

"เดริกยังไม่มาหรือ ลุงให้ตามมาทีหลัง" องค์แดราเฟร์รับสั่งอย่างรู้ทันใบหน้านางซิบลีเลือดเมื่อโดนจับความรู้สึกได้

"เข้าไปข้างในเถอะค่ะ ท่านลุงเรเวนรออยู่ในอุทยาน" ว่าพลางออกนากลบเลื่อนความอาย คนเป็นลุง (ที่จะเลื่อนเป็นอีกตำแหน่งในอนาคต) สรวลออกมาเบาๆ อย่างเอ็นดู สาวพระบาทตามไปยังอุทยาน

"แดราเฟ่เพื่อนยาก" สองผู้ปกครองอาณาจักรทักทายกันก่อนจะผละออกประทับเคียงกัน

"สวีสต์แอนทริว สบายดีนะ ไม่เจอกันเสียนาน" กษัตริย์พราดได้ถาม